

RETRATS DEL NATURAL
QUIM SERRANO BOU
 ARTISTA

(118)

DAVID BORRAT

De genolls sobre el son de la raó

TONI VALL
 BLANES

Sempre va vestit de negre. Sempre porta un monyo isolat al mig del cap rapat, un dels molts rastres de l'Orient presents en la seva personalitat, forjada per mil i un influxos. Parla amb veu profunda. "Ho faig tot a terra", diu. A terra, d'on brolla la força tel·lúrica, on els sentiments sembla que prenguin més embranzida i el traç esdevé més orgànic. Sí, el Quim Serrano Bou ho fa tot a terra. Hi té escampats els tubs de pintura, els draps, el pa d'or per als daurats, les paletes i el pinzell. S'agenolla sobre un coixí i s'hi passa hores, dies, setmanes i mesos. Li agrada més la superfície plana que el cavallet, i la seva tècnica pictòrica així ho requereix. S'agenolla sobre uns coixins i amb paciència infinita i minuciositat trenca esquenes i impregna la tela de punts daurats i platejats per donar vida als seus quadres.

No utilitza pinzell sinó escuradents per posar en pràctica el puntillisme que Seurat va elevar a la categoria d'art etern. És el mode d'expressivitat d'aquest blanenc que ha decidit reinterpretar els *Capritxos* de Goya a la seva manera, sens dubte la seva obra més compromesa i ambiciosa, nou quadres i dos anys de feina intensíssima que es concre-

ten aquests dies amb l'exposició *El son de la raó* a la galeria Patrick Domken de Cadaqués.

El visito al seu estudi de Blanes pocs dies abans de la inauguració. És a peu de carrer, els veïns que passen pel carrer el veuen treballar i poden entrar a visitar-lo. La seva obra és cridanera, també reflexiva i espessa, convé detenir-s'hi una estona, entendre-la i deixar-se impregnar per ella.

El Quim m'explica cada quadre detingudament. El més impactant és el que adapta *El sueño de la razón produce monstruos*: hi apareix l'artista dormint i creant amb la imaginació mons onírics que tenen a veure amb el subconscient i el surrealisme. Al fons, el paisatge característic de Cadaqués, icona marinera, bressol de creadors imprescindibles, influències perennes per al Quim. Anem transitant per tots els quadres, densos, carregats de sentits ocults i força simbòlica. Afectats per la característica essencial de la seva obra: la recerca i expressió del moviment, amb l'ús de les corbes i les ondulacions, treballades amb xinxetes. N'ha necessitat 12.500! Ho té clar: "És l'obra més ambiciosa i important de la meua vida". I això que n'han passat de coses, a la seva vida.

L'art sempre l'ha portat a dins, esclar, des de les caixes d'aquarel·les de la infància, les llargues sortides a

Passió
 L'art sempre l'ha portat a dins, des de les caixes d'aquarel·les de la infància

Mètode
 No utilitza pinzell sinó escuradents per posar pràctica el puntillisme

pintar acompanyant els pintors del poble, la decisiva descoberta de l'impressionisme, l'interès precoç per la temàtica social, per l'imprescindible compromís de l'artista amb el món que li ha tocat viure, element fonamental de la seva trajectòria. Fins als trenta anys va treballar en una fàbrica de químics i va ser un viatge de dos mesos a l'Índia el que el va fer decidir a emprendre sense marxa enrere el camí apassionant de la pintura.

Vuit anys a Nova York

Un camí que ja no té aturador i que certifica estudiant belles arts i marxant a Nova York a completar els estudis. S'hi queda vuit anys, professionalitza la seva mirada i el seu traç i coneix artistes i galeries de tota mena. Quasi cada dia visita el Metropolitan per impregnar-se de la important col·lecció d'art ètnic del museu. És una època fonamental d'aprenentatge i experimentació que desemboca, ja de retorn a casa a principis dels anys noranta, en la passió per la *performance* i la instal·lació artística, formes d'expressivitat ideals per vehicular compromís i denúncia social. És la inabastable força de l'art al carrer, efímer, explosiu, mai previsible, que casa tan bé amb l'esperit iconoclasta del Quim.

El retorn a la pintura, l'any 2000, el fa viatjar incansablement

per Europa i Amèrica, també a Dubai, on fa una ambiciosa exposició que coincideix amb l'esclat de la Primavera Àrab. La consciència social està molt sacsejada i no és un moment en què l'art ocupi territori primordial. És un fracàs dur que li costa assimilar, però remunta gràcies a la constància, a l'escalf del que sempre aconsegueix rescatar-lo, al refugi acollidor de l'art, de la inspiració, de la creativitat. Li ha quedat a dins la influència d'un imaginari, d'una manera d'entendre i de viure l'art en comunió permanent amb un mateix. I així concep la seva última obra, amb una entrega màxima i un sacrifici contundent, vuit hores al dia de genolls, cada quadre de la sèrie pensat i mastegat a consciència: "Tinc el cel guanyat", conclou, cansat però satisfet.

Aquest és el Quim Serrano, que als vint-i-tres anys ja portava una arracada al nas, el cap rapat, se'n va anar a Tailàndia i va descobrir la meditació. "Ara sóc com un monjo", m'explica. Fa temps també que va llançar tota la roba de color i que el negre regna. L'art ocupa la seva existència i li agrada escapar-se a mirar el mar mentre pensa en ella, mentre intenta comprendre que el món és bell i boig alhora i que retratar-lo és el seu compromís com a artista, el son de la raó que produeix bellesa. ■